

Небудь-де

КУПИТИ

Від автора #1 бестселерів в Україні та світі! «Небудь-де» — неймовірний світ, про існування якого ви навіть не підозрювали! Від автора бестселерів #1 за версією The New York Times, лауреата численних літературних нагород, таких як Премія Г'юґо, Премія Неб'юла, Премія Локус, Премія Ґеффен та Премія Брема Стокера, медалей Ньюбері та Карнегі, Всесвітня премія фентезі за найкращий твір короткої форми! Роман написаний на основі сценарію популярного в світі однойменного міні-серіалу від BBC «Neverwhere». Автор готує продовження фантастичного роману — «The Seven Sisters» («Сім сестер»). «Небудь-де» — фантастичний роман Ніла Ґеймана у жанрі міського фентезі, який 1997 року став найкращою книжкою року за версією сайту НФ, а 1999 року приніс авторові премію Жулі Верланже! Найкраща книжка року за версією сайту SF Site (вибір редакторів, 1997). Книга отримала премія академії наукової фантастики, фентезі та жахів (1998).

Ричард Мейґ'ю — молодий «білий комірець» із добрим серцем та нудною роботою. Коли одного дня він зупиняється допомогти дівчині, що стікає кров'ю на лондонському хіднику, його життя змінюється назавжди. Маленький добрий вчинок затягує його до світу, існування якого він не припускав навіть уві сні, до паралельної дійсності, що існує в підземному лабіринті каналізаційних тунелів і покинутих станцій метро під містом. Він провалюється крізь розколини дійсності й потрапляє до іншого місця, і це місце — Небудь-де.

Якщо він хоче коли-небудь повернутися до Лондона, який знав раніше, Ричард мусить навчитися виживати в цьому місті тіней і темряви, чудовиськ і святих, убивць і ангелів.

Пролог

Напередодні від'їзду до Лондона Ричарда Мейг'ю ніщо не тішило. Починався вечір з того, що його тішило геть усе: йому сподобалося читати прощальні листівки й приймати обійми кількох далеко не відразних знайомих молодих леді; сподобалися застороги про лихий і небезпечний Лондон і подарована біла парасолька з мапою Лондонської підземки, на яку скинулися хлопці; сподобалися перші кілька пінт елю; але далі, з кожною наступною пінтою, він розумів, що все навколо тішить його дедалі менше; тепер же він сидів на тротуарі перед виходом з паба в маленькому шотландському містечку, тремтів і зважував суперечливі переваги станів, коли нудить і коли вже знудило, і до душі йому не припадало геть нічого.

Всередині паба Ричардові друзі продовжували святкувати його прийдешній від'їзд із ентузіазмом, який, на думку Ричарда, став наближатися до зловісного. Він сидів на хіднику, міцно стискав у руках складену парасольку й міркував, чи переїзд на південь до Лондона був такою вже хорошою думкою.

— Ти краще зиркай туди одним оком, — сказав надтріснутий старий голос. — Тебе поженуть звідси раніш, ніж ти скажеш «Джек Робінсон». Або загребуть до себе, я б не здивувалася. — З носатого й замурзаного обличчя на нього дивилися проникливі очі. — Все гаразд?

— Так, дякую, — сказав Ричард. Він був свіжоликим, хлопчакуватим юнаком з темним, трохи кучерявим волоссям і великими горіховими очима; вигляд він зазвичай мав скуйовджений і ніби щойно пробуджений, і це робило його більш привабливим для протилежної статі, ніж він міг собі уявити чи повірити.

Замурзане обличчя пом'якшилося.

— Візьми, бідолашко, — сказала вона й поклала монетку в п'ятдесят пенсів до Ричардової долоні. — А довго ти живеш на вулиці?

— Я не безпритульний, — пояснив спантеличений Ричард і спробував повернути старій монету. — Будь ласка — заберіть гроші. В мене все добре. Я просто вийшов трохи подихати. Я завтра їду до Лондона.

Вона підозріливо глянула на нього згори вниз, а тоді забрала монету, і та зникла під шарами пальт і шалей, в які жінка була загорнута.

— Бувала я в Лондоні, — звірилася вона йому. — Вийшла там заміж. Але він виявився негідником. Мамця казали не брати шлюб із нетутешнім, але я була молода й вродлива — хоч як важко сьогодні в це повірити — і я пішла за покликом серця.

— Аякже інакше, — ніяково сказав Ричард. Впевненість у тому, що його от-от знудить, помалу розвіювалася.

— От і завело воно мене ледь не до погибелі. Була і я колись безпритульною, тож знаю, що воно таке, — сказала стара. — Того я й подумала, що ти теж такий. А чого ти їдеш до Лондона?

— Отримав там роботу, — сказав він гордовито.

— І де працюватимеш? — спитала вона.

— Е-м-м, у фінансах.

— А я була танцюристкою, — сказала стара і незграбно захиталася хідником, фальшиво щось мугикаючи. Вона повихилялася з боку в бік, мов дзига, що намірилася вже впасти, й нарешті зупинилася, обернувшись обличчям до Ричарда. — Протягни руку, — сказала вона йому, — я то-бі поворожу.

— Він зробив, як вона сказала. Вона поклала свою стару долоню на його і міцно стисла, а тоді блимнула кілька разів, як сова, що ковтнула мишу, а та почала протестувати.

— Перед тобою лежить далека дорога... — сказала вона збентежено. До Лондона, — сказав їй Ричард.

— Не тільки до Лондона, — стара помовчала. — Я таких Лондонів не знаю. — Тут потроху почало дощити. — Мені шкода, — сказала вона. — Спочатку будуть двері.

— Двері?

Вона кивнула. Дощ пішов рясніше й затарабанив дахами, заляпотів асфальтом.

— Коли б я була тобою, то стереглася б дверей.

Ричард став на ноги, хоч і трохи нетвердо.

— Гаразд, — сказав він, не надто розуміючи, як сприймати подібну інформацію. — Так і зроблю. Дякую.

Двері паба відчинилися, і на вулицю вирвалося трохи світла й шуму.

— Ричарде? Все гаразд?

— Так, усе добре. Зараз повернуся.

Стара вже поклигала вулицею під рясним дощем і швидко мокла. Ричард мусив щось для неї зробити, однак грошей дати не міг. Він поспішив за нею вузькою вуличкою, і холодний дощ змочив його лице й волосся.

— Візьміть, — сказав Ричард. Він вовтузився з руків'ям парасольки, силкуючись намацати кнопку й розгорнути її. Нарешті щось клацнуло, і парасолька розцвіла величезною схемою лондонської підземки, на якій кожна лінія мала свій колір, а кожна станція була позначена й підписана. Жінка охоче взяла парасольку й подякувала усмішкою.

— У тебе добре серце, — сказала вона йому. — Іноді цього досить, щоб убезпечити себе, куди б ти не подався. — Тоді вона похитала головою. — Але здебільшого — ні. — Вона міцно вхопила парасольку, коли порив вітру пригрозив вирвати її з рук або вивернути наopak. Вона обвила ручку парасольки руками й зігнулася ледь не вдвоє, захищаючись від вітру і води з неба. Тоді пішла геть, зникаючи в дощовій ночі, поки не стала лиш круглою білою плямою, вкритою назвами станцій лондонської підземки: «Графський двір», «Мармурова арка», «Чорні браття», «Біле місто», «Вік-торія», «Ангел», «Оксфордський цирк» ...

Ричард упіймав себе на п'яній думці про те, а чи був коло станції Оксфордський цирк який-небудь справжній цирк, з клоунами, вродливими жінками й небезпечними тваринами. Двері паба відчинилися ще раз, і звідти вирвався вибух звуку, наче хтось викрутив ручку гучності паба на максимум.

— Ричарде, дурбелику отакий, це ж твоя бісова вечірка, а ти пропускаєш усю розвагу.

Він повернувся до паба, а нудотне відчуття десь загубилося в дивині ситуації.

— Ти схожий на втопленого щура, — сказав хтось.

Рекомендована література



Тією горою є ви. Як
перетворити
самосаботаж на
самовдосконалення



Пляжне читиво
(pocketbook)

Перейти до категорії
Фентезі



КУПИТИ